

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
James Twinning
THE BLACK SUN

Copyright © James Twinning, 2006
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-534-1

Džeims Tvajning

CRNO
SUNCE

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Zahvalnice

Zahvaljujem se, kao i uvek, mojim agentima Džonatanu Lojdu, Juanu Tornkroftu i Kertisu Braunu iz Londona, kao i Džordžu Lukasu iz *Inkvel menadžmenta* u Njujorku, na marljivom radu i dragocenim savetima.

Zahvalnost dugujem i urednicima Vejnu Bruksu i Alison Kalahan, zato što za mene i dalje izvode čuda, zajedno s prodajnim, uredničkim, marketinškim i kreativnim timom u *Harper Kolinsu* na obe strane Atlantika. Ovaj roman rečito svedoči o vašoj veštini i predanosti. Izuzetna je čast i sreća sarađivati s vama.

U istraživanjima sam se umnogome oslanjao na tri odlične knjige: *The Spoils of World War II* Keneta D. Alforda, *The Order of the Death's Head* Hajnca Honea i *Berlin: The Downfall, 1945* Entonija Bivora. Želeo bih da se zahvalim i muzeju Ermitaž, Oblasnom muzeju u Vevelsburgu, Nacionalom kriptografskom muzeju u Fort Midu i Pinkasovoj sinagogi u Pragu.

Mnogi su doprineli nastanku ovog romana, pružajući mi podršku u samotnim mesecima pisanja, ali posebnu zahvalnost dugujem Ani, Bobu i Džoani Tvajning, Roju, Kler i Sari Toft, Kejt Gilmor, Džeremiju Grinu, Ani O'Brajen, Florijanu Rajnou, Niku Švarcu, Džeremiju Voltonu, Tomu Vestonu i, kao i uvek, Rodu Džiletu. Izuzetno su mi značile sugestije Edrijana Laudermilka, izrečene samo nekoliko dana pre njegove tragične pogibije.

Zahvaljujem se na podršci Viktoriji i Ameliji. Volim vas. Zbog vas mi ništa nije teško.

London, oktobar 2005.

*Roditeljima i sestri
Hvala vam na svemu*

*Ako sam video dalje od drugih, to je zato
što sam stajao na pléćima divova.*

– SER ISAK NJUTN, PISMO HUKU, 1675.

Istorijska pozadina

Roman je inspirisan neverovatnom, ali istinitom pričom o mađarskom Zlatnom vozu i njegovom očajničkom putovanju preko razorenog kontinenta u poslednjim danima Drugog svetskog rata. Kad su ga u zabačenom železničkom tunelu u Austriji pronašli američki vojnici, unutra je bilo ukradenog zlata, umetnina i dragocenosti u vrednosti od nekoliko milijardi dolara.

Nastojao sam da svi opisi i podaci o umetničkim delima, umetnicima, krađama, arhitekturi, nacističkim uniformama, ritualima i predmetima budu što istinitiji. Opis rada enigma mašine je uprošćen.

Ukoliko želite više podataka o autoru, očaravajućoj istoriji, ljudima, mestima i predmetima koji se pominju u *Crnom suncu* i drugim romanima s Tomom Kirkom, pozivam vas da posetite www.jamestwinning.com.

IZVOD IZ VÖLKISCHER BEOBACHTER, ZVANIČNOG DNEVNIKA
NACISTIČKE PARTIJE (BROJ 270, 27. SEPTEMBAR 1934)

Danas je stari, prkosni zamak Vevelsburg, izgrađen na zemlji drevnih Saksonaca, predat na upravu SS-u i NSDAP-u. U buduću će biti škola SS-a za vođe Rajha.

Na taj način, zamak Vevelsburg, koji je u nemačkoj istoriji uvek igrao slavnu ulogu, obezbedio je značajno mesto i u Trećem rajhu.

U njemu će buduće vođe SS-a sticati neophodne umne i telesne veštine, uverenja i ispravan pogled na svet. Obrazovanje stečeno u Vevelsburgu omogućiće im da, kao primerne vođe, marširaju napred, ispred jezgra naše zdrave nemačke mladeži.

IZVOD IZ THE SPOILS OF WORLD WAR II KENETA D. ALFORDA
Šesnaestog maja 1945. godine, četa A Petnaestog puka Treće peša-
dijske divizije, pod komandom poručnika Džozefa A. Mersera, ušla
je u tunel Tauern, stotinak kilometara južno od Salcburga. Bili su
zaprepašćeni kad su u njemu našli skriveni voz, pun zlata i svako-
vrskih dragocenosti... Vrednost tovara procenjena je na ondašnjih
206 miliona dolara – nekoliko današnjih milijardi.

UVOD

*Velike narodne mase... lakše će
prihvatiti veće laži, nego manje.*
– ADOLF HITLER, *MEIN KAMPF*

Uvod

Bolnica *Sent Tomas*, London
27. decembar, 02:59

Novac od pepela.

Tako su ga zvali studenti medicine. Nijedan nalog za kremaciju ili sahranu nije važio bez doktorskog potpisa. Svaki potpis donosio je nešto novca. Smrt je za doktora koji bi se u pravo vreme zatekao na pravom mestu mogla biti dobar posao.

Doktor Džon Benet žustro je koračao iz ružnog stambenog bloka prema glavnoj bolničkoj zgradi, nastojeći da se zaštiti od ledene kiše. Pomisao o nekoliko funti zarade bila je slaba, tačnije nikakva uteha za zvonjavu pejdžera u tri ujutru. Baš u tom času, kao da želi da naglasi gluvo doba, s druge strane reke oglasio se Big Ben. Beli brojčanik podsećao je na mali mesec. Svaki udarac s visoke kule pomagao mu je da se otrese sna.

Hladnoću su smenili mlazovi vrelog vazduha iz grejača na ulazu. Zbog nagle promene temperature zamaglile su mu se naočari. Skinuo ih je i obrisao o košulju, ali nije uspeo da ukloni sve tragove vlage.

Dok se lift spuštao, na ploči iznad njegove glave svetleli su crveni znaci. Brojevi su se smenjivali ujednačenim ritmom. Konačno se začulo muklo zujanje nevidljive mašinerije. Lift se zaustavio i vrata se otvoriše. Izašao je, a kabina polete uvis. Osmotrio je svoj odraz u zatamnjenim ogledalima; izgledao je bolje nego što se osećao.

Ubrzo se našao na odeljenju. Mokri đonovi ostavljali su blede tragove na grimiznom linoleumu. Svetla su bila ugašena, izuzimajući ona iznad izlaza u slučaju nužde, koja su se zelenela na oba kraja hodnika.

„Doktore!“ Ženski glas zazvonio je iz tame. Vratio je naočari da bi video ko mu dolazi u susret.

„Dobro jutro, Laura“, rekao je sa srdačnim osmehom. „Nemoj reći da si mi ubila još jednog pacijenta.“

Medicinska sestra bespomoćno slegnu ramenima.

„Ovo je baksuzna nedelja.“

„Ko je izdahnuo?“

„Gospodin Hemon.“

„Hemon? Pa, ne mogu reći da sam iznenađen. Bio je u prilično teškom stanju.“

„Ništa mu nije falilo kad sam preuzela dužnost. Na obilasku...“

„To su stari ljudi“, nežno će Benet. Video je koliko je potresena. „Ništa nisi mogla da učiniš.“ Zahvalno se osmehnula. „Bilo kako bilo, moram da ga pogledam. Da li si spremila papire?“

„U kancelariji su.“

U središtu odeljenja nalazila se soba bez prozora. Jedino svetlo dopiralo je sa dva monitora za nadgledanje i svetlećeg ekrančića na video-rekorderu. Na jednom monitoru bila je slika hodnika gde su do malopre stajali, a na drugom su se smenjivale slike iz bolesničkih soba, u pravilnim razmacima od po nekoliko sekundi. Sobe su bile iste. Prostorijom je dominirao uski krevet, s nekoliko stolica ispod prozora. Na suprotnom zidu bio je televizijski ekran. Razlikovale su se samo po količini cveća i čestitaka sa željama za brzo ozdravljenje s jedne strane kreveta i opremi za nadzor bolesnika s

druge. Na prvi pogled, moglo se zaključiti da između količine cveća i bolničke opreme postoji direktna veza.

Laura je preturala po stolu, tražeći za dosje. Plava svetlost s monitora bojila joj je crvene nokte u ljubičasto.

„Hoćeš li da upalim svetlo?“

„Bila bih vam zahvalna“, odgovorila je, ne dižući glavu.

Benet posegnu za prekidačem, ali mu u tom trenutku nešto privuče pažnju. Kamera je prikazivala bolesničku sobu. Na otvorenim vratima ocrtavale su se dve tamne siluete, jedna sitna, a druga ne-
verovatno visoka.

„Šta je ovo?“, smrknuto će Benet. Na ekranu se pojavila slika druge sobe. „Brzo, vrati kadar.“

Laura prebaci sistem na ručno upravljanje. Vraćala se korak po korak, dok nije našla sobu sa dvojicom neznanaca.

„To je soba gospodina Vajzmana“, rekla je tihim, nesigurnim glasom.

Dve prilike stajale su s obe strane kreveta i posmatrale usnulo log bolesnika. Čak i na monitoru, izgledao je ispošćeno i krhko, izborane kože i obraza upalih od starosti. Ispod pokrivača virilo je mnoštvo žica i cevčica. Vodile su do monitora za praćenje rada srca i rastvora u plastičnoj kesi.

„Do đavola, šta ti ljudi rade ovde?“, oglasio se doktor. Izenađenije je ustupilo mesto ljutnji. „Ne smeju da dolaze ovamo kad im se ćefne. Čemu služi vreme za posete? Pozvaću obezbeđenje.“

Baš kad je Benet krenuo ka telefonu, visoki čovek s leve strane postelje izvuče jastuk ispod bolesnikove glave. Ovaj iznenađeno otvori oči. Uplašeno je treptao, posmatrajući dvojicu nepoznatih ljudi. Otvorio je usta, ali mu je jastuk pritisnut na lice prigušio reči. Slabašno se bacakao nogama i rukama, kao zlatna ribica koja je iskočila iz akvarijuma.

„Gospode bože!“, prostenja Benet šapatom. Prislonio je telefonsku slušalicu na uvo. Bela plastika klizila mu je po znojnoj koži. Iz slušalice nije dopirao nikakav zvuk. Nekoliko puta je pritisnuo dugme na aparatu, a zatim pogledao Lauru. „Isključen je.“

Visoki čovek klimnu saučesniku, koji je podiže crnu torbu na krevet i izvadi nešto iz nje. Benet je smesta prepoznao sjajno sečivo hirurške testerice za sečenje kostiju. Nepoznati je hitro povukao levi rukav bolesnikove pidžame i prisionio oštricu uz kožu, odmah ispod lakta. Starac se trzao, ali uzalud. Ono malo snage brzo mu je oticalo, u borbi sa daleko snažnijim napadačima.

Benet pogleda Lauru. Bila je leđima okrenuta vratima, s rukama na ustima, pogleda uprtog na monitor.

„Da nisi pisnula“, progovorio je jedva čujnim, prigušenim glasom. „Ako ostanemo ovde, izvući ćemo se. Budi mirna.“

Testerica je lako prodirala kroz kožu i mišiće, stigavši do kosti u nekoliko brzih zamaha. Tamna krv u snažnom mlazu poteče iz glavne arterije. Ruka je odsečena za nekoliko minuta. Bila je to stručno izvedena amputacija, u visini lakta. Krv je liptala iz patrljka. Starac prestade da pruža otpor.

Prilika hitro obrisa sečivo testerice o čaršave, a zatim je vrati u torbu. Tu je završila i ruka, pažljivo zamotana u peškir s donjeg dela postelje. Žrtvino lice nije se moglo videti od jastuka. Posteljina mu se zaplela oko nogu, kao uže, dok se bacakao, boreći se za život. Ravna linija lenjo je putovala monitorom za praćenje rada srca. Na stolu dežurne sestre u hodniku zapišta alarm.

Dvojica nepoznatih uputiše se ka vratima. Koračali su oprezno, pazeći da nešto ne dotaknu. Zatvarajući vrata, visoki čovek ugleda kameru u uglu. Osmehnuo se, gledajući pravo u Beneta.

„Dragi bože“, muklo jeknu doktor. „Doći će ovamo po trake.“

Glavom je pokazao ka drugom monitoru. Sitna prilika polako je odmicala hodnikom, svakim korakom sve bliža. U rukama joj je blistala oštrica noža, kao žetelačka kosa na prepodnevnom suncu.

Laura vrisnu. Bio je to dubok, očajnički, mukli vapaj, sve jači i jači kako se prilika s monitora približavala.

PRVI DEO

*Sve što je potrebno za pobedu zla
jeste da dobri ljudi ne čine ništa.*

– EDMUND BERK

